בדחטי או בדשערי ברכיכא או באקושא
תיקו א"ר יצחק בר (רב) יוסף א"ר יוחנן כל
אחד ואחד בעצמו שיער והאיכא בן עזאי
א)דלא נסיב איבעית אימא נסיב ופירש הוה
° ואיבעית אימא מרביה שמיע ליה ואיבעית
אימא 1סוד ה' ליראיו דרש רב עוירא זמנין
אמר לה משמיה דרבי אמי וזמנין אמר לה
משמיה דרבי אסי כל האוכל לחם בלא
נטילת ידים כאילו בא על אשה זונה שנאמר
2כי בעד אשה זונה עד ככר לחם אמר
רבא האי בעד אשה זונה עד ככר לחם
בעד ככר לחם עד אשה זונה מיבעי ליה
אלא אמר רבא כל הבא על אשה זונה
לסוף מבקש ככר לחם א"ר זריקא אמר ר"א
אכל המזלזל בנטילת ידים נעקר מן העולם
אמר רב חייא בר אשי אמר רב במים
ראשונים צריך שיגביה ידיו למעלה גמים
אחרונים צריך שישפיל ידיו למטה תניא נמי
הכי הנוטל ידיו צריך שיגביה ידיו למעלה
דשמא יצאו המים חוץ לפרק ויחזרו ויטמאו
את הידים אמר רבי אבהו הכל האוכל פת
בלא ניגוב ידים כאילו אוכל לחם טמא
שנאמר 3ויאמר ה' ככה יאכלו בני ישראל
את לחמם טמא וגו' ומאי ואשת איש
נפש יקרה תצוד אמר רבי חייא בר אבא
א"ר יוחנן כל אדם שיש בו גסות הרוח
לבסוף נכשל באשת איש שנא' 2ואשת איש
נפש יקרה תצוד אמר רבא האי נפש יקרה
נפש גבוהה מיבעי ליה ועוד היא תצוד
מיבעי ליה אלא אמר רבא כל הבא על אשת
איש אפילו למד תורה דכתיב בה 4יקרה היא מפנינים ומכהן גדול שנכנס
לפני ולפנים היא תצודנו לדינה של גיהנם א"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחי כל אדם
שיש בו גסות הרוח כאילו עובד עבודת כוכבים כתי' הכא 5תועבת ה' כל גבה
לב וכתיב התם 6ולא תביא תועבה אל ביתך ורבי יוחנן דידיה אמר זכאילו
כפר בעיקר שנאמר 7ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך וגו' ר' חמא בר חנינא
אמר כאילו בא על כל העריות כתי' הכא תועבת ה' כל גבה לב וכתי' התם 8כי
את כל התועבות האל וגו' עולא אמר כאילו בנה במה שנאמר ג 9חדלו לכם
מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא אל תיקרי במה אלא במה מאי
ח)יד ליד לא ינקה אמר רב (א) כל הבא על אשת איש אפי' הקנהו להקב"ה
שמים וארץ כאברהם אבינו דכתיב ביה 10הרימותי ידי אל ה' אל עליון קונה
שמים וארץ לא ינקה מדינה של גיהנם קשיא להו לדבי רבי שילא האי
יד ליד לא ינקה ידי (ב) מיבעי ליה אלא אמרי דבי רבי שילא אפילו קיבל תורה
כמשה רבינו דכתיב ביה 11מימינו אש דת למו לא ינקה מדינה של
גיהנם קשיא ליה לר' יוחנן האי יד ליד יד מיד מיבעיא ליה אלא א"ר יוחנן
אפילו

בדחטי או בדשערי. של חטין חלק ונשמט יותר משל שעורים: **רכיכא.** נשמט יותר מאקושא: **רכיכא.** שנילושה העיסה רכה: **כל אחד ואחד.** מן התנאים הללו: **בעצמו שיער.** כמה שהיה שוהה בביאתו: **והאיכא בן עזאי דלא נסיב.** כדאמר ביבמות (דף סג:) אבל מה אעשה שנפשי חשקה בתורה אפשר לעולם שיתקיים ע"י אחרים בפרק הבא על יבמתו: **כי בעד אשה זונה וגו'.** השתא דריש ליה מסיפיה לרישיה. בשביל ככר לחם אדם מתחייב בעונש של אשה זונה: במילתיה דרבא גרסי' **בעד ככר לחם עד אשה זונה מבעי ליה.** דמשמע בשביל ככר לחם רב העונש עד כדי עונש אשה זונה. וה"ה נמי אי הוה כתיב עד אשה זונה בעד ככר לחם לא הוה קשיא לרבא מידי דודאי מסיפיה לרישיה מדריש קרא אלא עד ובעד קא קשיא ליה דגבי ככר לחם הוה ליה למיכתב בעד וגבי אשה זונה הוה ליה למיכתב עד: **המזלזל.** שאוכל תמיד בלא נטילת ידים: **נעקר.** דעובר על דברי חכמים חייב מיתה(ט) דכתיב ופורץ גדר ישכנו נחש (קהלת י): **מים ראשונים.** שלפני המזון: **שיגביה ידיו.** ראשי אצבעותיו שיהו המים משפעין לצד זרועותיו ולקמן מפרש טעמא: ו)**שמא יצאו מים חוץ לפרק ויחזרו ויטמאו את הידים.** כדתנן במסכת ידים (פ"ב מ"ג) שצריך ליתן המים על ידיו שני פעמים הראשונים מטהרין את הידים והשניים מטהרין את המים הטופחים על ידיו שנטמאו בתחילה מחמת ידים ותנן התם הידים מטמאות ומטהרות עד הפרק כלומר מן הפרק ולמטה גזרו עליהן להיות שניות ופוסלות את התרומה ומטהרות בנטילה עד הפרק שעד הפרק צריך נטילה נטל את הראשונים ז)ואת השניים (ג) עד הפרק וחזרו ליד טהורים שהרי טיהרו השניים את הראשונים נטל את הראשונים חוץ לפרק ואת השניים עד הפרק וחזרו ליד טמאה כלומר יצאו הראשונים חוץ לפרק ועל השניים לא הקפיד ליטול עד מקום שיצאו הראשונים אלא עד הפרק כמשפטם וחזרו הראשונים ליד טמאה שהרי נטמאו תחלה מחמת הידים והשניים לא טיהרו את היוצאים הילכך צריך שיגביה ראשי אצבעותיו למעלה שמא יצאו מים הראשונים ויחזרו ויטמאו את הידים: **אחרונים.** של אחר הסעודה שחייבו חכמים מפני שמלח סדומית יש שמסמא את העינים(ט): **צריך להשפיל ידיו למטה.** כדי שתרד הזוהמא של תבשיל שבידיו שהרי להעביר הזוהמא הן: **כל האוכל בלי ניגוב ידים.** דבר מאוס הוא וחשוב כטומאה שנאמר ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא אלמא דבר מיאוס קרי טומאה: **מאי ואשת איש וגו'.** סיפיה דקרא דלעיל הוא כי בעד אשה זונה עד ככר לחם: **לסוף נכשל באשת איש.** והכי קאמר בעד אשה זונה עד ככר לחם ואשת איש זונה נפש היקרה הגבוהה היא תצודנה רודף אחריה ולך אותה ומגיעה: **היא תצוד מבעי לה.** כיון דמסיפיה לרישיה קדרשת ליה הכי איבעי ליה למכתב ואשת איש נפש יקרה היא תצוד אותה אבל השתא משמע שאשת איש צדה את הנפש היקרה: **מכהן גדול.** דאפילו ממזר תלמיד חכם קודם לכהן עם הארץ לפתוח ראשון ולברך ראשון ומהאי קרא ילפינן ליה בהוריות (דף יג.): **ורם לבבך.** מעלה אני עליך כאילו שכחתו: **כי את כל התועבות.** גבי עריות כתיב: **במה.** עבודת כוכבים: **אשר נשמה באפו.** שמחזיק עצמו כבעל נפש דהיינו גאוה שחשובה נפשו בעיניו: **מאי יד ליד לא ינקה.** סיפיה דקרא דאיירי ביה לעיל הוא תועבת ה' כל גבה לב יד ליד לא ינקה: ה"ג **כל שיש בו גסות הרוח אפילו הקנהו כו'.** ול"ג כל הבא על אשת איש דלא משתעי קרא אלא בגסי הרוח: **הקנהו להקב"ה כו'.** השליטו בשבחו על הכל כאברהם שקראהו קונה שמים וארץ. והיינו יד ליד אפילו דומה לאברהם שאמר הרימותי ידי: **קשיא להו לדבי רבי שילא.** אהך דרשה דרב: הכי גרסינן **האי יד ליד ידי ליד לא ינקה מיבעי ליה: אפילו הוא כמשה.** שקבל מיד הקדוש ברוך הוא לידו תורה: **יד מיד מיבעי ליה.** דהא קרא במקבל מוקמינן ליה ולא בנותן והוה ליה למיכתב יד מיד לא ינקה יד שקבלה מיד אף הוא לא ינקה:
אפילו

נעקר מן העולם. תימה לר"י לפי' רש"י דפי' דעובר על דברי חכמים חייב מיתה (ד) מאי אריא נטילת ידים אפי' כל דברי חכמים נמי ועוד קשיא דאמר הכא דעונשו מיתה ובפ' במה אשה יוצאה (שבת דף סב:) אמרינן דעונשו עניות כדאמר שלשה דברים מביאין את האדם לידי עניות המזלזל בנטילת ידים ובפ' עושין פסין (עירובין דף כא:) מעשה ברבי עקיבא שהיה חבוש בבית האסורים וכו' עד מה אעשה שחבירי חייבו עליה מיתה ונראה דזלזול שמזלזל בה תמיד עונשו עקירה ע"י עניות דקשה ממיתה ע"י נחש ונעקר מן העולם דאמר [בסוכה] (דף מה:) וסנהדרין (דף סג.) כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם ובפרק קונם יין (נדרים דף סב.) כל המשתמש בכתרה של תורה נעקר מן העולם לאו בחדא מחיתא ניניהו דעניות אלא מיתה חטופה או משונה. מ"ר:
היא תצודנו לדינה של גיהנם. ואמר נמי בפ"ק דחגיגה (דף ט:) כל הבא על אשת איש ואסרה על בעלה נטרד מן העולם וק"ק מפ' הזהב (ב"מ דף נט.) דאמר הבא על אשת איש מיתתו בחנק ויש לו חלק לעוה"ב וי"ל דהתם איירי כשעשה תשובה והכי משמע בפ' (ה) ג' דיבמות (דף כב:) היכא דלא הוליד ממזר דבר תשובה הוא ותשובה עם יסורין דוקא דאמר בפרק חלק (סנהדרין דף קז.) אמר דוד כל הכי נטרוד ההוא גברא א"ל קבל עליך יסורים וחנק נמי יסורין (ו) דכל המומתים מתוודין והאי דאמר נטרד מן העולם פי' מן העולם עם אותו עון דכך הוא חמור אשת איש האוסרה על בעלה כמו על אחותו פנויה והוליד ממנה ממזר ריב"א. א"נ היכא דלא באו עליו יסורים נטרד מן העולם:
כל

עין משפט נר מצוה

טו א מיי' פ"ו מהלכות ברכות הלכה יט סמג עשין כז טוש"ע א"ח סימן קנח סעיף ט [וברב אלפס ברכות ספ"ח דף מו: וברא"ש פרק כל הבשר סימן יח]:
טז ב מיי' שם הל' טו סמג שם טוש"ע א"ח סימן קסב סעיף א:
יז ג מיי' וסמג שם טור ש"ע א"ח סימן קפא סעיף ה:
יח ד מיי' וסמג שם טוש"ע א"ח סימן קסב סעיף א:
יט ה מיי' שם הלכה כ סמג שם טוש"ע א"ח סי' קנח סעיף יב:
כ ו מיי' פ"ב מהלכות דעות הלכה ג:

תורה אור השלם

1. סוֹד יְיָ לִירֵאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעָם: תהלים כה יד
2. כִּי בְעַד אִשָּׁה זוֹנָה עַד כִּכַּר לָחֶם וְאֵשֶׁת אִישׁ נֶפֶשׁ יְקָרָה תָצוּד: משלי ו כו
3. וַיֹּאמֶר יְיָ כָּכָה יֹאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת לַחְמָם טָמֵא בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר אַדִּיחֵם שָׁם: יחזקאל ד יג
4. יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל חֲפָצֶיךָ לֹא יִשְׁווּ בָהּ: משלי ג טו
5. תּוֹעֲבַת יְיָ כָּל גְּבַהּ לֵב יָד לְיָד לֹא יִנָּקֶה: משלי טז ה
6. וְלֹא תָבִיא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתֶךָ וְהָיִיתָ חֵרֶם כָּמֹהוּ שַׁקֵּץ תְּשַׁקְּצֶנּוּ וְתַעֵב תְּתַעֲבֶנּוּ כִּי חֵרֶם הוּא: דברים ז כו
7. וְרָם לְבָבֶךָ וְשָׁכַחְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמּוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים: דברים ח יד
8. כִּי אֶת כָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵל עָשׂוּ אַנְשֵׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וַתִּטְמָא הָאָרֶץ: ויקרא יח כז
9. חִדְלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ כִּי בַמֶּה נֶחְשָׁב הוּא: ישעיהו ב כב
10. וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל מֶלֶךְ סְדֹם הֲרִימֹתִי יָדִי אֶל יְיָ אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בראשית יד כב
11. וַיֹּאמַר יְיָ מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשֵּׂעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֵהַר פָּארָן וְאָתָה מֵרִבְבֹת קֹדֶשׁ מִימִינוֹ אֵשׁ דָּת לָמוֹ: דברים לג ב

מסורת הש"ס

א) [עי' תוספות יבמות סג: ד"ה שיתקיים ותוספות כתובות סג. ד"ה ברתיה], ב) [הוריות יג.], ג) [ברכות יד. ע"ש], ד) [ברכות סא. עירובין יח: ע"ש], ה) [עירובין כא:], ו) [נ"ל אחר ד"ה צריך להשפיל], ז) עי' בטוא"ח סי' קסב בב"י, ח) [עירובין יז:],

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר רב (כל הבא על אשת איש) תא"מ ונ"ב ג' רש"י כל שיש בו גסות הרוח: (ב) שם ידי לא ינקה מיבעי ליה: (ג) רש"י ד"ה שמא יצאו וכו' נטל את הראשונים ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד טהורים. נ"ב ולפנינו במשנה היא טמאים לפי שמים שחוץ לפרק אין מטהרין השניים את הראשונים ועי' פי' הר"ש במשנה זו: (ד) תום' ד"ה נעקר וכו' חייב מיתה דכתיב ופורץ גדר ישכנו נחש מאי אריא וכו' הכא דעונשו מיתה ובפרק עושין פסין נמי קאמר מעשה בר' עקיבא וכו' עליה מיתה ובפרק במה אשה וכו' בנטילת ידים ונראה כצ"ל: (ה) ד"ה היא וכו' משמע בפ"ב דיבמות. נ"ב ע"ש בדף כ"א ע"א ובדף כ"ב ע"ב: (ו) בא"ד וחנק נמי כיסורין עם תשובה דכל המומתין:

גליון הש"ס

גמ' ואיבעית אימא מרבי' שמיע ליה. לקמן דף י ע"א:

תוספות שאנץ

והא איכא ב"ע דלא נסיב כדאמר ביבמות מה אעשה ונפשי חשקה בתורה אפשר לעולם להתקיים על ידי אחרים. כל האוכל לחם בלא נטילת ידים כאלו בא על אשה זונה שנאמר כי בעד אשה זונה עד ככר לחם. פי' דריש ליה מסיפיה לרישיה בשביל ככר לחם מתחייב בעונש של אשה זונה ולהכי מדמי ליה לאשה זונה משום דכשאוכל בלא נטילה הוי אכילה הפקר וזונה זו מפקרת היא. ה"ג במלתיה דרבה בעד ככר לחם עד אשה זונה מיבעיא ליה דמשמע בשביל ככר לחם רב העונש עד כדי אשה זונה. וה"ה נמי אי הוה כתיב עד אשה זונה בעד ככר לחם לא הוה קשה ליה לרבא דודאי מסיפא לרישיה מידרש קרא אלא עד ובעד קא קשיא ליה דגבי ככר לחם הוה ליה למכתב בעד ל"ה. המזלזל

תום' שאנץ (המשך)

בנטילת ידים שאוכל תמיד בלא נטילת ידים נעקר דהעובר על דברי חכמים חייב מיתה שנאמר ופורץ גדר ישכנו נחש. מים ראשונים שלפני אכילה צריך שיגביה ידיו ראשי אצבעותיו שיהו המים משופעין לצד זרועותיו שמא יצא מים חוץ לפרק וכו' כדתנן במס' ידים שצריך לשפוך מים על ידיו ב' פעמים הראשונים מטהרין את הידים מן הטומאה והשניים מטהרין את המים הטופחין על ידיו שנטמאו תחלה מפני הידים ותנן התם הידים מטמאות עד הפרק כלומר מן הפרק ולמטה גזרו עליהם להיות שניות ופוסלות את התרומה ומטהרות בנטילה עד הפרק שעד הפרק צריך נטילה. נטל את הראשונים ואת השניים וחזרו ליד טהורות שהרי טהרו שניים את הראשונים. נטל את הראשונים חוץ לפרק ואת השניים עד לפרק וחזרו ליד טמאות כלומר על השניים לא הקפיד ליטול עד מקום שיצאו אלא עד הפרק כמשפטו. וא"כ המים שניים לא טיהרו את הראשונים שיצאו חוץ לפרק הילכך צריך שיגביה ראשי אצבעותיו למעלה שלא יצאו המים הראשונים ויטמאו את הידים כן פירש הקונטרס. אחרונים של אחר הסעודה שתקנו חכמים מפני מלח סדומית שמסמא את העינים צריך שישפיל ידיו למטה כדי שתרד הזוהמא של תבשיל שבידיו שהרי להעביר את הזוהמא הן באין: